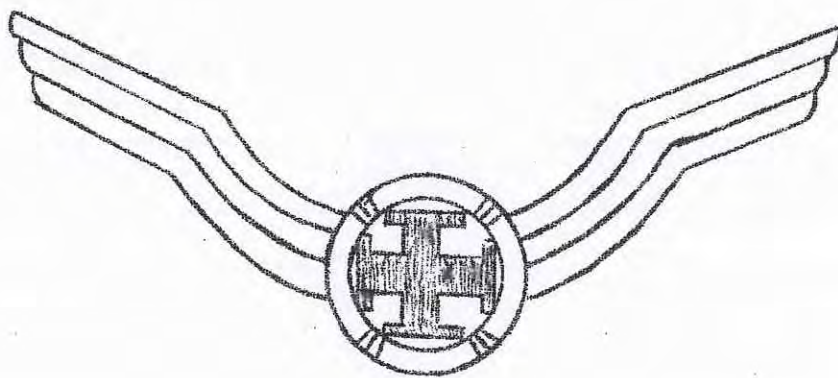

RONDERONS

A
72

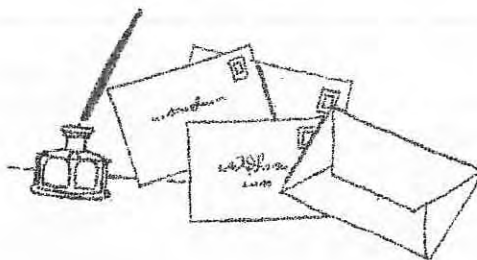
CASTRICUM — 2E LUSTRUM — AUGUSTUS 1974

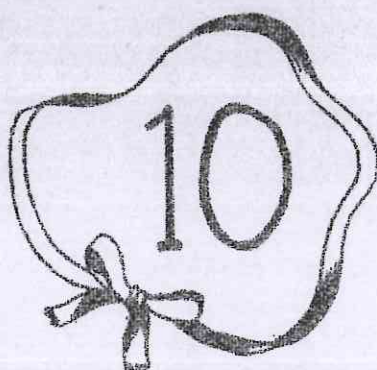

Het is prettig dat veel mensen enthousiast hebben meegewerkt aan het tot stand komen van de twee en zeventigste Ronderons.

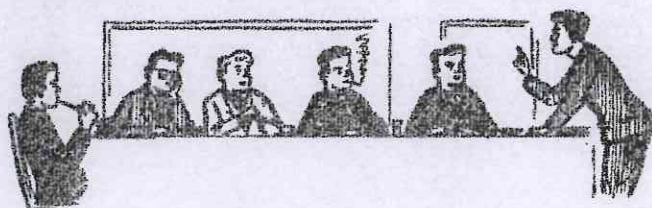
Door de vele inzendingen mag het het meest gevarieerde blad heten uit de loopbaan van het bestaan.
Voor deze medewerking hartelijk dank.

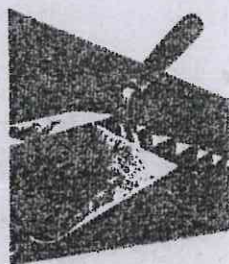
EEN BEETJE VERLEDEN..... EN TOEKOMST.

In 1961 werd getracht te starten met een rowanafdeling, deze poging mislukte grandioos.
In 1962 werd hetzelfde gedaan, maar ook bij deze poging bleef het bij de poging.

Alle goede dingen in drieën: in 1963 was er weer een senioren patrouille en die wilde het wel proberen. Een jaar werd er hard gewerkt aan een eigen onderkomen dat in het barre voorjaar van 1964 in de steigers kwam. En ja, 3 dagen voordat we in 1964 op trektocht gingen (om precies te zijn 12-08-1964) werd rowanafdeling 72 door Chef de Moel geïnstalleerd in het Clarissenklooster in Egmond aan de Hoef.

De ploeg was 8 man sterk en we stonden voor een flinke opgave, het is een hele mentaliteitsverandering om je eigen bestuur te vormen - je eigen programma te maken en initiatieven te moeten nemen - je home eigen sfeer te geven - zelf je activiteiten financieren door gezamenlijke inspanning - veel problemen zelf oplossen, maar met veel enthousiasme werd door het pioniergroepje het experiment genomen.

De ploeg van 1964 heeft een stevige basis weten te leggen voor de opbouw van een gezonde afdeling, waar velen kansen kregen die ergens anders misschien niet zo gelegen hadden.

Het moet voor de zwoegers van het eerste uur toch wel voldoening geven dat de vriendenclub na 10 jaar nog in blakende welstand verkeert. Een gelukkige beslissing van de rowanraad van destijds is het geweest om licht-gewicht-kampeer materiaal aan te schaffen.

De basis vormde een ruimte van 4 x 4 meter. Op deze 16 m² vloeroppervlak stond een tafel met wat banken; met 8 man kun je er makkelijk in en materiaal om op te bergen hadden we niet, dus ruimte planty.

Toch duurde het niet lang, want met het grotere aantal leden en wat materiaal barstten we'er uit. We konden de wand verzetten doordat de Heer Biesterbos ons het nodige hout gaf.

De nog steeds in het middelpunt staande open haard werd met veel vakmanschap gemaakt uit oude levendige stenen door de Heer Kortekaas. De laatste uitbreiding beleefden we onder het toezien van de Heer Vendel. Nogal ingrijpend, want de tekening gaf een grote verwachting.

Met alle hulp van buitenaf en de inzet van heel veel rowans groeide de ruimte uit tot een sfeervolle behuizing waar ieder zich thuis kan voelen.

Deze basis is in 10 jaar geëvalueerd tot wat het nu is en het lijkt me sterk, maar ik vermoed dat een groot aantal rowans nog zullen kunnen terugvinden van wat zij er indertijd hebben ingelegd.

Dit was een beeld van het verleden, ja het uitgangspunt was:

- een gezamenlijke basis verklaring (de rowanspraak/wet)
- een ruimte en materiaal van ons allemaal gezamenlijk
- alle mogelijkheden geven om persoonlijk tot ontplooiing te komen en in teamverband samen te werken

Een . . . als je dit dan ziet dan is het uitgangspunt van 1964 en 1974 gelijk; ook in de toekomst zal R.A. 72 voor haar leden zijn wat zij was, zij het met een paar accent verschillen.

P.H.

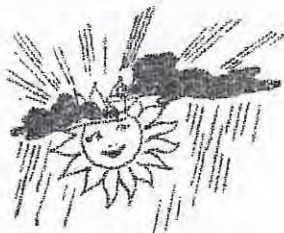
Aan Piet Hein en de Rowans

PLUK DE DAG

Naar mijn mening, vrienden, is een weerbericht dikwijls een nogal vage omschrijving van wat men de volgende dag te verwachten heeft. Immers, men kent toch de uitdrukkingen als: hier en daar een bui, plaatselijk nevel, hier en daar zonneschijn en opklaringen, later op de dag toenemende bewolking etc. etc. Als u het mij vraagt, kun je er toch niet erg van op aan, want het kan voor ons het verschil uitmaken tussen een luchtig shirt met bijbehorende zonnebril of een dikke winterjas met als extra voorziening eventueel een paraplu. Alleen met de gebruikelijke aanvulling op het weerbericht betreffende zonsopkomst en -ondergang, plus de mogelijk voor verliefden gegeven maantijden, is men wat verder gevorderd. Kan ook wel lijkt me zo, want daar hebben ze dan ook behoorlijk de tijd voor gehad in al die 1974 jaren van de jaartelling af gerekend.

Eigenlijk zou het toch zo moeten zijn, dat meer concrete gegevens verstrekt werden, zodat men bijvoorbeeld met één oogopslag in het ochtendblad kon lezen dat 's middags om 2 uur een regenbui boven die en die stad of streek verwacht kan worden: men kan dan tijdig zijn plannen veranderen door een mogelijk voorgenomen middagtrektocht te wijzigen in een ochtendtrektocht. Maar zo als het nu is, hebben we nog met veel te veel onzekerheden te maken. 's Morgens sta je op, je wast en scheert je en kijkt terloops argwanend naar buiten om het wolkendek te inspecteren. Ha, denk je, mooi weer, fijn er tussenuit. Welgemoed ga je verder met het dagelijks ritueel: aankleden, ontbijten, kerk en daar ga je dan, de zon in.

Welgemoed stap je verder en verder tot op eens je oog een wolkje ontwaart. Je doet net of je nergens erg in hebt en denkt: "Kijk, een wolkje." Dit vind ik altijd het nare van ons klimaat, het besluipt je zo. Je prettig humeur wil je tot iedere prijs behouden, dus je doet of je zo'n wolk niet ziet en of je niet weet wat er achter steekt. Je neemt je voor er niet meer naar te kijken. Je moest eigenlijk beter weten, maar je

loopt verder. Wat doet echter zo'n wolk? Je denkt misschien, dat wolkjes onschuldige versieringen zijn. Wellicht ben je zelfs in het bezit van barocke associaties en zie je schattige engeltjes met hun blote billetjes op de roze randjes zitten. Maar vergis je niet. Teveel mensen vergissen zich in deze en mogelijk het bekende instituut in De Bilt ook. In hun termen heet het dan dat wolkenvelden zich opeen pakken; maar ik zie het anders. Ze zien je lopen, die wolken en met de kant die van onze aarde af niet waarneembaar is, wijzen ze smalend naar beneden, waar je nog steeds argeloos wandelt.

"Die heeft waarschijnlijk naar het weerbericht gekeken, de arge-
loze", roepen ze elkaar toe en grijnzend pakken ze elkaar beet,
want eendracht maakt bij hen ook macht, weten ze. Plotseling merk
je dat de zon niet meer schijnt, maar ja, dat komt meer voor in
Holland en nóg ga je verder. En plots voel je een drup en nog een

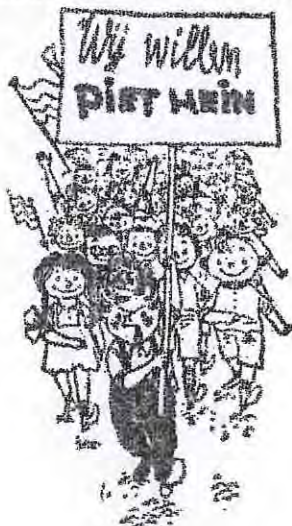

en nog een. "Het regent, Piet,"
stellen de jongens akelig precies
voor je vast. Je antwoordt lúch-
tig dat je dat óók bereids ge-
merkt hebt, en onderwijl zoekt
je oog naar een schuilplaats, want
je behceft bij het meteorologisch
instituut echt niet de rekening
van de stomerij in te dienen, tien
tegen één dat ze niet betalen
willen.

Natuurlijk hebben ze daarboven gemerkt dat
je niet zo gauw een schuilplaats kan vin-
den, want plotseling regent het dan, met
bakken, zoals men dat wel pleegt uit te
drukken. Heb je wel eens het verschil
opgemerkt tussen mensen, wandelend in de
zon, met iets van "wat kan mij gebeuren
in hun ogen" en mensen lopend in de re-
gen met in hun ogen zoiets van "dát ge-
beurt mij nou".

Brutaal dringen ze bij je binnen, de afgezanten van de wolken,
lopen in je nek, je schoenen, druipen langs je gezicht en je
voelt je allerakeligst.

Nee vrienden, het is nog niets met dat weerbericht van ons. Eén
raad mag ik nog geven voor deze feestdag (en mogelijk ook voor
andere dagen): draag de zon in je hart, laat geen wolk je blik
verduisteren, want ze zijn niet te vertrouwen, ook al zitten er
roze randjes aan, laat geen nevels bij je binnen, ook al zijn ze
plaatselijk en tijdelijk, laat er ook geen plaats voor opklaringen
zijn, want dan ben je al op het verkeerde pad. Toon dat jullie
weerbericht altijd goed is, door een blijde lach en zonnig hu-
meur nu we het tweede lustrum viëren van onze Rowans en vooral

van "onze leider" Piet Hein. Spiegel je aan
hem, want hij weet het altijd wel op een ac-
koordje te gooien met het weerbericht. Hij
trok zich er nooit zo veel van aan en con-
sumeerde op deze wijze het grootste portie
zon dat er beschikbaar is in ons landje.
Beste Piet en Rowans, genieten jullie maar
met volle teugen, onafhankelijk of het re-
gent of mist of dat (hopelijk) de zon
schijnt. Breng zo veel mogelijk ook anderen
in je omgeving in deze stemming, dan kunnen
we er weer tegen voor de minder prettige da-
gen in het verschiets en gaan we vol goede
moed op weg naar de volgende mijlpaal.

P. d. G.

TIEN JAAR ROWANS !

We weten het allemaal nog goed te herinneren dat Piet Hein, als chef, met enkele oudere verkenneren een Rowan-afdeling begon. Het werd al snel bekend dat zij de twee en zeventigste afdeling van het land waren. Er reisde al snel een afdelingsruimte uit de grond, die door tal van activiteiten gefinancierd werd. De R.A. 72 is in de loop der jaren gegroeid dit wat betreft het aantal leden, maar vooral de activiteiten.

Dit heeft met zich meegebracht dat ook de afdelingsruimte hiervoor aangepast moest worden. Het zal te voorbarig zijn om meteen de conclusie te trekken dat dit allemaal vanzelf is gegaan. Een ieder die te maken heeft met vrijwillig vormingswerk, in welke hoedanigheid dan ook, weet donders goed welke problemen voorkomen en hoe moeizaam deze weleens opgelost moeten worden. De doorstroming van de problemen treft de leden van een kleine groep meer dan van een grote.

Dit geldt ook voor de Rowangroep, zij bestaat 10 jaar. Op zich nog maar een korte tijd, maar wanneer je even verder denkt dan is dit een onderneming waar een 10-jarig bestaan zonder meer gevierd van moet worden.

Het zal geen verweer krijgen wanneer ik stel dat dit voor een groot deel aan Piet Hein te danken is. Uiteindelijk is hij de coördinator, stimulator en motivator van deze Rowangroep.

Laten we daarom op 17 augustus een tien jarig bestaansfeest vieren en tevens een ode aan Piet Hein brengen dat over vele jaren nog een gespreksstof mag zijn.

Tevens spreek ik de wens uit dat de Rowans nog jaren zo door blijft gaan en een voorbeeld mag blijven voor andere groepen.

Bert Weda

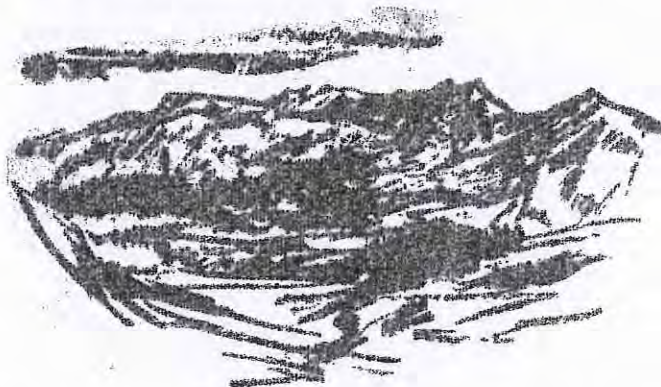
10 Jaar Rowans in Castricum dat is een felicitatie waard. Want R.A. 72 is uitgegroeid tot een Rowanafdeling waar je U tegen zegt. Zij hebben in Noord-Holland vele jaren de toon aangegeven voor de Rowantak door hun foto-weekends, natuurverkenning en op creativiteit. De Rowans hebben van huy basis een "home" gemaakt voor de afdeling, waar saamhorigheid en teamgeest heerst. Wat mij ook opgevallen is, is dat het contact met de ouders wederzijds goed is, wat belangrijk is.

Maar dit is allemaal mogelijk geworden door Piet Hein. Wat hij gepresteerd heeft voor de Rowans is ongelofelijk. Niet alleen heeft hij een bloeiende R.A. 72 opgebouwd, maar daarnaast vele jaren ingezet voor het gewest Noord-Holland op Rowangebied, door andere afdelingen te stimuleren en kontakten te leggen met andere leiders. Piet Hein en Rowans proficiat met dit 2e lustrum, namens R.A. 240 uit Ursem.

Chef N. Groot

In de afgelopen vier jaar, heb ik bij de Rowans een prettige tijd gehad.

In deze vier jaar heb ik een hoop geleerd, oa. met een groep samenwerken, beslissingen nemen, projecten maken en met een hele groep op vakantie gaan, wat toch altijd de fijnste weken zijn van een Rowanjaar.

Vooraf in de vakantie, leer je met de hele ploeg te werken en, wat het belangrijkste is, je leert de andere ploeggenoten kennen. De rowans hebben me een stuk ervaring gegeven en dit zal ik me altijd herinneren.

Wim Jansen.

Allereerst feliciteer ik natuurlijk de gehele rowanafdeling met het 10-Jarig Jubileum.

10 Jaar geleden, om precies te zijn op 12 augustus 1964, namen enige mensen het initiatief om een rowanafdeling op te richten, die nu, 10 jaar later, nog steeds bestaat.

10 Jaar lang heeft de afdeling zich al voortgesleept door goede tijden, en tijden waarin de afdeling dreigde uiteen te vallen. En al die tijd is er een man geweest die ons verschrikkelijk veel heeft geholpen, vele uren van zijn vrije tijd aan onze club besteedde, en die bijna altijd een oplossing bracht in de heftige discussies, die af en toe wel eens woedden.

Daarom alle lof voor P.H. v. Cranenburgh. De rowanclub is voor mij een club geweest waar je je zelfstandigheid echt leert te gebruiken.

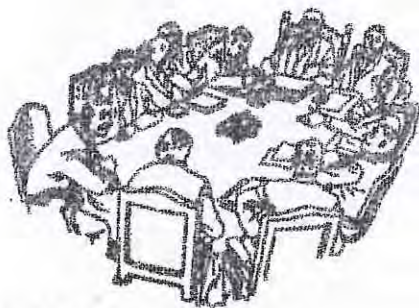
Je wordt veel meer opgescheept met "opdrachten" waarbij je zelf initiatief moet geven, en niet meer zo veel bij anderen aan moet komen.

Ik hoop nog zo lang mogelijk op de club te mogen blijven, en nog zo veel mogelijk weekenden en vakanties mee te maken.

heftige discussies

ken. Ik zou zeggen, laat de rowanafdeling nog zo lang mogelijk bestaan, en op naar de volgende 10 jaar.

André Ammeraal

(ROWAN VAN 1965 TOT 1970)

Wat geeft het wie je bent of wat je doet, het belangrijkste is dat je mens bent met karakter en een eigen identiteit. Dit geldt voor ieder persoonlijk, maar is ook als groep bepalend. R.A. 72 juist, een gemeenschap van enthousiastelingen heeft dit, voor zover ik het nog bekijken kan, in zeer sterke mate. Terugkijkend naar de afgelopen tien jaar heeft deze afdeling een stormachtige ontwikkeling doorgemaakt, waarin ontplooiing van het individu alle kans kreeg en nog krijgt, zowel in gezamenlijke - als in individuele activiteiten. Dit juist heeft niet los gestaan van mijn persoonlijke ontplooiing en volwassen worden. Zelfs nu pluk ik daar nog de vruchten van. En dan niet te vergeten een of andere tik die je van die onvergetelijke tijd moet overhouden = het hoogtepunt van ieder jaar, de trektocht-formidabel. Nee, dat heb ik zelfs na mijn Rowanperiode niet meer vaarwel kunnen zeggen. Ieder jaar trek ik er weer op uit met rugzak en tent om me zelf te zijn in die immense natuur, en mijn body weer eens te voelen. Ja R.A. 72 jouw voetsporen zijn mijn voetsporen geworden.

Bedankt

een of andere tik

Bert Kuys

Er is mij gevraagd om ook een stukje te schrijven over wat ik van de Rowans vind. Ik persoonlijk vind de Rowans een ontspanning in het weekend, zoals afdelingsavond, sporten en niet te vergeten de weekends als we ergens heen gaan. Toch het mooiste van de Rowans is de vakantie. Met zijn allen trekken door, zoals dit jaar, Frankrijk.

René Stet

10 JAAR R.A. 72 (MET VOORSPEL)

Waarheen gingen de expedities?

- 1963 België ; Ourthedal
- 1964 België / Luxemburg / Duitsland
- 1965 Duitsland ; Sauerland
- 1966 Duitsland ; Eifelgebied
- 1967 Duitsland ; Hunsrück
- 1968 Duitsland ; Noord Schwarzwald
- 1969 Zwitserland; Kandersteg (sterkamp)
- 1970 Duitsland ; Zuid Schwarzwald - Bodensee - N. Zwitserland
- 1971 Zwitserland; Stechelberg (sterkamp)
- 1972 Zwitserland; Stechelberg - Adelboden
- 1973 Frankrijk ; Auvergne
- 1974 Frankrijk ; Dauphiné

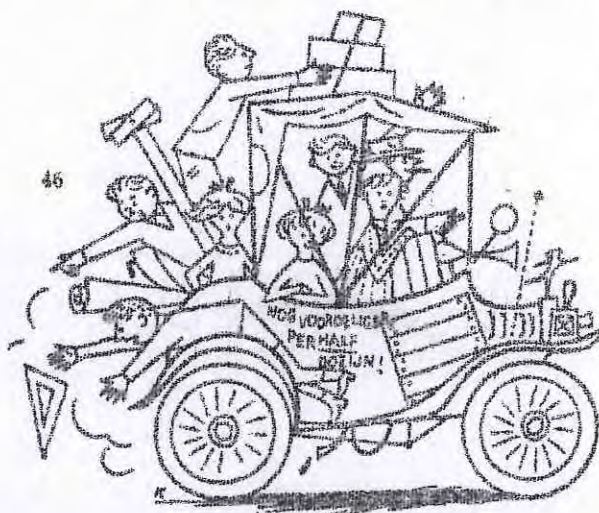

1975 Zwitserland; 13 trektochten.

Het meest regnachtige kamp beleefden we wel in Noord Schwarzwald waar de buien werden afgewisseld door droge perioden. De helft van het aantal nachten sliepen we dan ook onder dank van een brandweerlokaal - een gymnastiekzaal - een jeugdgebouw - een school ed. onderkomens

Het meest spannende kamp maakten we in 1972 door de weerssituaties die we mee maakten, als veel sneeuw - stortbuien - mist - onweer. Het waren spannende momenten in Berner Oberland.

De allereerste tocht naar België werd met 4 deelnemers gemaakt, waarbij de kampprijs lag op f 65,-- per man omdat de Heer Stet ons vervoer verzorgde.

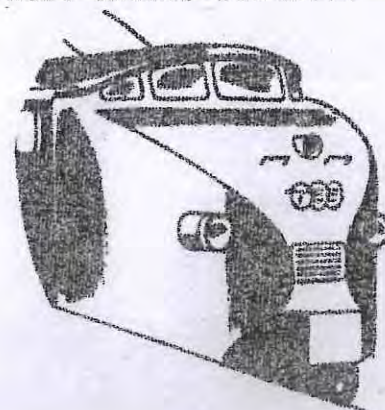

De tocht in 1974 duurde precies 21 dagen en vroeg een inleg van f 280,-- per deelnemer, waarbij de Rowans f 200,-- betaalde omdat de rowankas de rest voor rekening nam. Een hele andere situatie als je het vergelijkt.

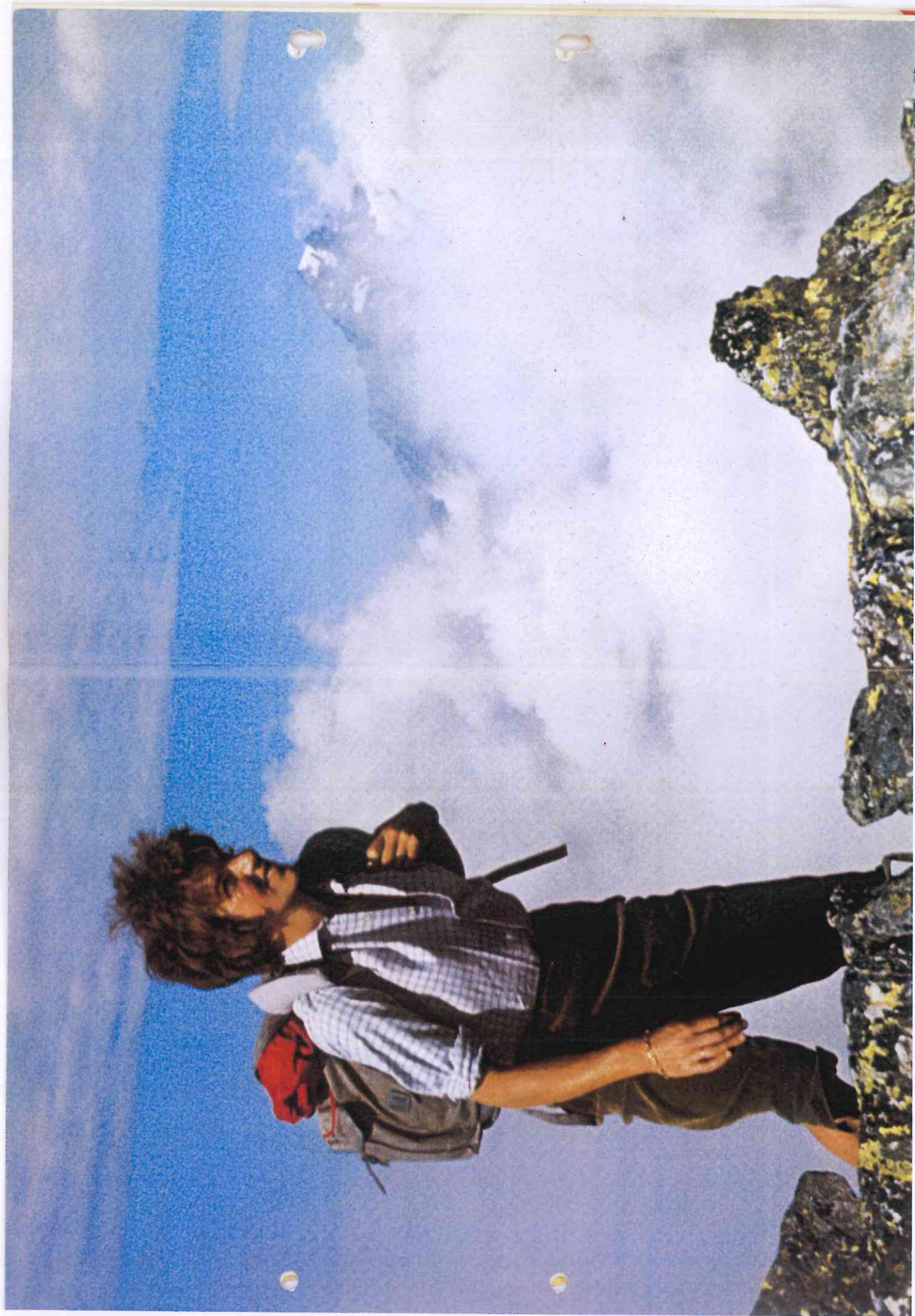
Als we dan vergelijken het materiaal van destijds en nu, zit er ook een reuze verschil in de rugzakken-de tenten en de primussen.

De 10 jaarevoluitie hebben gemaakt

- dat het kampeermateriaal aanmerkelijk is verbeterd, maar
- dat de trek-drang er beslist niet minder op geworden is.

P.H.-

GEFELICITEERD!

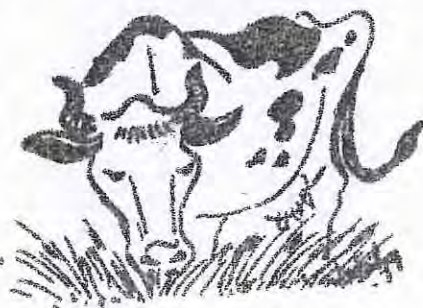

Op jullie verzoek, om iets in het Rowan-blad te schrijven, wil ik graag ingaan.
Net zoals jullie dit jaar rondtrekken in Frankrijk, doe ik dat in Noorwegen.

Het is alweer zo'n drie jaar geleden, dat ik voor het laatst met de R.A. rond trok en dat was in Zwitserland. Ik kan me er nog veel leuke dingen van herinneren.

Piet werd vaak "gepest" door elk onbekend iets in een rivier aan hem te vragen: "Piet, is dit nou de Lorelei?" of elke stier: "Hé Piet, een vache rouge!"

Ik kan me nog goed de ochtend in Zwitserland herinneren, dat

de koeien al onze pannen, bestek, voedsel, etc. hadden vertrapt, opgegeten en hadden bevuild!

Ik weet nu nog dat ik in het team zat, wat die dag dienst had. Maar dit schoonmaken en recht buigen ging erg luxe; in een soort jeugdhôtel werd de badkuip hier erg nuttig gebruikt; als grote wasbak! Het water zag achteraf pikzwart van de koeienmest en modder.

Maar dit alles kan men waarschijnlijk wel terug vinden in de vroeger uitgegeven nummers van de Ronderons-als men ze allemaal bewaard heeft tenminste-
Wel, met kamperen heb ik in ieder geval geen problemen meer en kan de ervaring met de R.A. goed "in praktijk" brengen.
Veel goeds voor de toekomst.

Baas Kuijper.

In mijn verkennerstijd had ik al heel wat gehoord over de dingen bij de Rowans en het leek mij verdomd leuk om daar op te zitten. Dus waarom zou ik geen kijkje gaan nemen?
Dat heb ik gedaan en ben er maar meteen op gebleven. Daar heb ik geen spijt van gehad. Op de afdelingsavonden is er altijd wel wat te doen. Vooral in de laatste maanden voor de vakantie.
Het was een bedrijvig zootje. Alles moest geregeld worden.

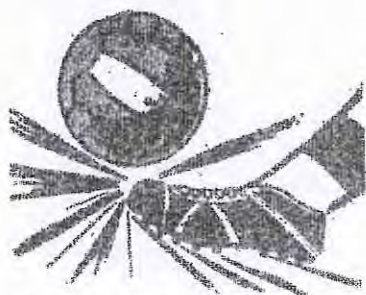

conditie

Ook je conditie en daarom waren er sportdagen.
En toen de vakantie. Dat was iets machtigs. Want wat je daar zag was prachtig.
Ik sluit het nu maar, want ik moet nu wat voorbereidingen treffen voor ons 10 jarig bestaan.

Norbert van de Berg

Na bijna drie jaar Rowan-ervaring kan ik zeggen: "Fijn deze jaren meegemaakt te hebben." Je leert er ontzettend veel van en het zal later dan ook blijken wat voor invloed het op je gehad heeft. Het is jammer als je de Rowantijd achter je hebt liggen. Er zijn er zelfs bij, die hierin hun ideaal hebben gevonden! Maar er zijn vele redenen om het jammer te vinden afscheid te nemen. Misschien verandert dit; mij hebben geruchten getroffen, dat er plannen zijn om een oud-Rowanafdeling te stichten! Als je Rowan bent, kun je erg veel doen. Zoveel, dat sommigen het bestaan van bepaalde mogelijkheden pas na een tijdje ontdekken. Zoals ik al eerder schreef, leer je in je Rowantijd veel. Misschien is een van het belangrijkste; geen woorden maar daden. Hierbij is Feijenoord als het schoolvoorbeeld gesteld. Dat men het van daden moet hebben, bewijzen de vakanties maar weer: drie weken geen woorden maar daden! Het is daarom ook niet gek, dat men de vakantie als het hoogtepunt van het Rowanjaar ziet!

Nu we het toch over Feijenoord hadden: waarschijnlijk deze maand hopen we een wedstrijd te organiseren tussen de Rowans en hun ouders. Waar de wedstrijd gespeeld wordt, is nog hoogstens een vraag. De aanvang zal zijn op een vrijdag- of zaterdagavond om 19.00 uur. Voor de ouders: begin nu met de training.. straks is het te laat. Maar of er inderdaad zo'n

wedstrijd komt, ligt aan de belangstelling. En als u inderdaad mee wilt spelen - of als speler, scheidsrechter of grensrechter - uit dan uw belangstelling in het schrijven van een al of niet mooie brief. Wilt u de brief ook nog opsturen, doet u dat aan hem die dit geschreven heeft.

Als u twijfelt: nee hebt u; ja kunt u krijgen.

Er zijn veel ouders die, nadat ze iets gehoord of gelezen hebben, wel eens iets in willen brengen. Doet u dit dan per brief en stuur deze naar Loek Stuifbergen,

Van Renesselaan 16, Bakkum (gemeente Castricum) of Robert Ammeraal, Brederodestraat 22, Bakkum. U had dit trouwens al lang kunnen doen.

Als Rowan krijg je ook wel eens met vogels te maken. Was of bent u van plan parkiet(en) te kopen, belt u dan even bij Prins Mauritsstraat 35 aan. Misschien kunt u zelfs parkiet(en) ruilen!

Paul Kuijper

DE KAMPIOENEN

Er werd mij gevraagd iets te schrijven in de jubileum-ronderons, om dit nummer een zo groot mogelijke basis te geven. Ik mocht dan zelf een onderwerp kiezen bv. de Rowantijd. Aangezien ik hier een heel boek over zou kunnen schrijven wil ik het wat dit onderwerp betreft bij het volgende laten: Machtige en onvergetelijke tijd met een reus van een vent als chef.

Dus een ander onderwerp; mijn hobby

Deze hobby is bij de meeste mensen een vreemd iets. Als je spreekt over duivensport, beginnen ze te lachen en denken gelijk aan het verzenden van briefjes per duif. Dit is natuurlijk de grootste flauwekul, alhoewel de duiven in de zomer wel iedere week vanaf een station in Nederland, België, Frankrijk, zelfs Spanje (Barcelona) naar huis toe vliegen. De duiven worden 1 of 2 dagen van te voren ingekorfd: ze krijgen een gummi-ringetje om hun poot en worden in aluminium manden met grote containers naar de stations verzonden.

's Morgens vroeg worden de duiven gelost. En dan vliegen ze met een snelheid die varieert van 60 km per uur tot 110 à 120 km per uur naar huis. Het hangt natuurlijk van de duif zelf af hoe snel zij naar huis kan vliegen. Je hebt ware cracks in de sport, zodat de prijs van een duif varieert van f 0,95 bij de polier tot f 3000,-- of soms nog veel meer!!!

Hoe het mogelijk is dat een duif vanaf bv. Barcelona naar huis vliegt weet niemand.

Zijn dit geen ware kampioenen?

Johan Hoogland

Beste R.A. Vrienden

Na 3 jaar welpen en 3 jaar verkenner kwam ik bij R.A. 72. Nu ben ik al 5 jaar lid en in die 5 jaar hebben we een hoop gedaan. Bij R.A. 72 heb ik ontzettend veel geleerd. Hierbij wil ik noemen; fotografie, kamperen, expedities, groepswork, acties, ronders enz. We hebben met zijn allen hieraan gewerkt, maar ook met vele andere dingen.

De sfeer bij zo'n "club" is vaak uitstekend en je kunt een prachtige vriendenkring opbouwen. Dit laatste komt vooral tot uiting in de vakanties. Je trekt dan op met een club vrienden. Je beleeft machtige avonturen, je haalt soms "levensgevaarlijke" toeren uit en dit alles gaat dan gepaard met een machtig groepswork, en buiten je toeren maak je lol en plezier.

Op zo'n vakantie ga je weer verder bouwen in het volgende jaar. Je gaat dan weer bouwen aan een beter en groter R.A. 72.

Ik wil nu besluiten met te zeggen: R.A vrienden en toekomstige rowans, maar vooral Piet Hein, ga door op deze weg en geef dit werk nooit op en ik wens jullie allemaal veel sukses met je verdere RA leven.
Maak er wat van en laat DIT feestvierende R.A. 72 altijd voortbestaan.

Van harte gefeliciteerd

prociët

Bert Jansen

Ik ben nu 3 jaar rowan en ik heb er nu nog geen minuut spijt van gehad dat ik lid geworden ben. Je leeft naar mijn idee eigenlijk het hele jaar met de groep naar de vakantie toe. En dit doe je oa. door krantenakties, afdelingsavonden, tochten voor de ouders enz.
En als het dan zover is dat je op vakantie gaat, dan trek je met een hele groep door een gebied wat voor allemaal eigenlijk nog onbekend is.

op trektocht

In deze vakantie maak je een trektocht waarin je 's morgens nog niet weet in wat voor een gehucht je 's avonds terecht zult komen. Maar wat er ook gebeurt, je lost het met zijn allen op. Een goed voorbeeld van teamwork vind ik bv. in de laatste vakantie, dat er 's morgens om 3 uur opgestaan werd en met ruim een half uur alles van het terrein verdwenen was.
Al met al ben ik nog steeds een enthousiast rowan en hoop dit nog een tijdje te blijven.

Ton Molenaar

Ik heb nu een jaar achter de rug van het rowanleven en nu wordt er gevraagd of ik er iets over wil vertellen. Nou ik wil zeggen dat het wel iets heel anders is dan de verkenningen. Ik vind dat je veel vrijer gelaten wordt, wat ik leuk vind. De vakantie heb ik ervaren als iets geweldigs. Zo'n mooi gebied en zo'n geweldige sfeer onderling in de groep. We hadden zo ver ik gehoord heb, wel een grote groep (21), maar ik vond dit helemaal geen bezwaar. Van dit rowanjaar was dit toch wel het hoogtepunt.
Natuurlijk waren er nog meer leuke dingen in dit jaar, zoals de

kersttocht waarbij ik, samen met nog een paar jongens geïnstalleerd ben.
En de krantenakties waarbij vaak een goede team-geest hing, hoewel het vaak dezelfde waren die mee deden. Toch kan ik ongetwijfeld zeggen, dat ik dit stukje kan beëindigen na een jofel rowanjaar.

Pim Molenaar

EEN WOORDJE VAN EEN NIEUWELING.

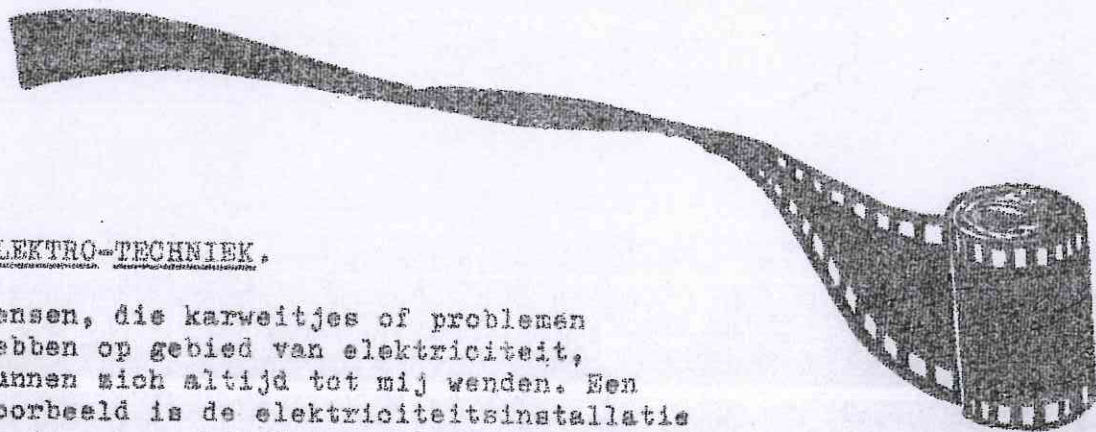
Toen ik nog op de verkennerij zat, hoorde ik veel over RA-72. Dat ze oa. verre reizen maakten naar bv. Zwitserland of Frankrijk en eenmaal aangekomen, verder te voet gingen met rugzak en tent. Ik hoorde ook dat ze veel aan creativiteit deden, zoals varen, email-leren, timmeren, bandrecordertechniek, filmen enz.. Dit laatste trok mij zó aan, dat ik lid wilde worden van RA-72. Via een annonce gaf ik mij op aan W. Janesen. Ik werd aangenomen op de voorwaarden, die RA-72 van mij verlangde. Met de installatie moest ik deze voorwaarden uit mijn hoofd opdreunen in het bijzijn van de ouders van de RA-72-leden. Mijn stem sloeg toen steeds over, waarom iedereen moest lachen, wat mij de hoofd deed verkleuren. Daarna kreeg ik een kaartje in mijn handen gedrukt, waarop stond dat ik officieel Rowan was. De band werd nog meer versterkt, toen ik de versterker gerepareerd en van een nieuwe behuizing voorzien had. Later mocht ik ook een nieuwe, kleinere behuizing voor de radio maken, wat blijkbaar een succes werd. Na de reparatie van de filmcamera ben ik helemaal een filmgek geworden. Dat deed de kas meteen dalen. Ik mocht dan ook de film van de expeditie naar Zuid-Frankrijk maken, die op de bewuste feestavond van 10 jaar RA-72, bewerkt en voltooid afgedraaid zal worden. Verder hoop ik nog in de komende jaren veel plezier te hebben bij mijn kameraden: RA-72.

ALBERT VAN AMSTERDAM.

ELEKTRO-TECHNIEK.

Mensen, die karweitjes of problemen hebben op gebied van elektriciteit, kunnen zich altijd tot mij wenden. Een voorbeeld is de elektriciteitsinstallatie in de schuur bij Mevrouw Ammeraal.

ALBERT VAN AMSTERDAM.

10 jaar Rowans!! Het doet je toch wel iets om te weten dat de club waar je nu deel van uit maakt al 10 jaar bestaat.

10 Jaar activiteiten, afdelingsavonden, en al jaren lang zomer-expedities, die elk jaar weer grootsen zijn en waarnaar je gedurende het hele jaar verlangend uit ziet en met weemoed aan terugdenkt.

En dan mag Piet Hein toch ook wel even geprezen worden. Wat deze man zich allemaal op de hals heeft gehaald, wat hij allemaal heeft gedaan en de tijd die hij erin gestoken heeft. Maar of het resultaat nu gunstig of ongunstig was toch ging hij door.

2 Jaar Rowans, zo kort, zo lang. Het gaat zo verschrikkelijk vlug. 2 Zomereexpedities, Frankrijk. Samen en alleen, je eigen potje koken, slapen in een tent.

10 Jaar Rowans. Een geweldige mijlpaal en wat een stimulans om verder te gaan.

Een geweldige club met allerlei activiteiten: zoals oude kranten ophalen, avonden organiseren, weekens.

10 Jaar Rowans en nog steeds een bloeiende club. Laten we daar een geweldig feest van maken en op naar de 20 jaar.

Loek Stuifbergen.

Hierbij wil ik R.A. 72 feliciteren met hun 10-jarig jubileum. Ik vind het daarom fijn dat ik dit feest ook als rowan mag mee maken. Ik ben 3½ jaar geleden voor het eerst met de Rowans in contact gekomen, door gewoon eens te gaan kijken wat dat nu wel was. Ik had er verschillende dingen over gehoord wat het ongeveer moest wezen, maar wat het precies in hield, wist ik niet.

Toen ik eenmaal zag wat je er kon doen en wat er voor je gedaan werd, vond ik dit wel zo leuk dat dit bestond, dat ik vast besloten was om me hierbij aan te sluiten.

In die tijd dat ik nu bij R.A. 72 ben, heb ik een hoop geleerd en een hoop gezien en hoop ik dat deze Rowanafdeling nog vele jaren zal blijven bestaan. Ik eindig hiermee met te zeggen:

"R.A. 72 ga zo door, op naar het 20-jarig jubileum".

Henk Wulp

10 JAAR ROWANS

De Rowans is voor mij een stuk ontspanning. Het is niet alleen de ontspanning maar ook je vrijheid die je gegeven wordt en die je natuurlijk wel zelf moet benutten.

Al het materiaal dat de afdeling heeft, kan je gebruiken wanneer je maar wilt en de hut staat dag en nacht voor je open. Er wordt vaak gezegd dat de hut je 2e home is en ook van jouw is. Het 1e jaar trek je je daar niet zoveel van aan, maar des te langer je op de Rowans zit, des te meer zie je dat in.

Ondanks je vrijheid en ontspanning leer je er ook nog wat bv. samen te leven, met mensen omgaan etc.

Je leert bv ook dat niet alles naar je toe gebracht wordt. Nee je moet er zelf ook wat voor doen. Je moet je eigen ideeën naar voren brengen en zelf proberen uit te werken.

En zo zijn er nog veel meer punten dat je kan zeggen: "Ja we zitten niet op de welpen maar op de Rowans".

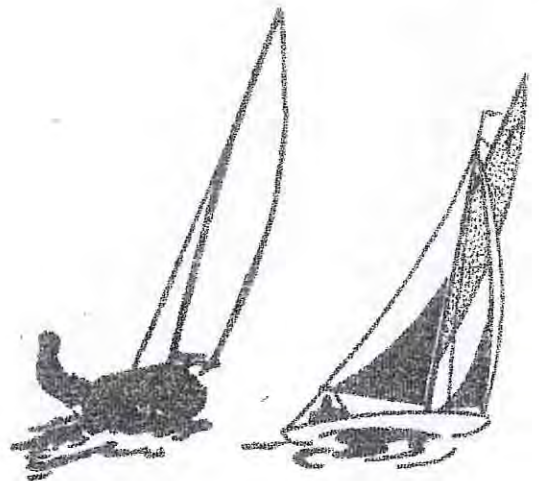
Ik hoop dat de afdeling nog veel leden zal trekken, zodat hij nog lang kan bestaan.

Ik bedank hierbij ook Piet Hein voor wat hij de afgelopen 10 jaar voor de afdeling gedaan heeft.

Verder wil ik ook nog iedereen bedanken die hem hierbij hebben geholpen.

Proficiat.

M.d.G.

proficiat !

Een periode van 10 jaar is een hele tijd. Het maakt ongeveer 15% van een mensenleeftijd uit.

Als men 10 jaar bij een baas is, waar men het naar zijn zin heeft en een goed salaris verdient, dan is het niet zo moeilijk om de tien- jaar's periode vol te maken.

De situatie is echter geheel anders als het gaat om een 10- jarig bestaan van een jeugdvereniging. Hier zijn geen mensen die er een dikke boterham aan verdienen, integendeel, het kost ze vaak het nodige.

Bovendien zijn er vaak de onvermijdelijke up's en down's. Hoe kom je aan financiën voor je materialen en activiteiten. Hoe houd je alle leden actief betrokken bij het wel en wee van de afdeling.

Een bijzondere faktor is nog dat het ledenbestand jaarlijks wisselt.

R.A. 72 heeft echter laten zien dat het toch mogelijk is in leven te blijven. De afdeling is niet alleen blijven bestaan, doch ze wordt steeds hechter en waardevoller.

Het programma wordt veelzijdiger. De trektochten om mensen en streken te leren kennen bestrijken al een aardig deel van Europa.

Heel wat rowans hebben er ervaren dat men niet als enkeling door het leven kan gaan, doch dat men rekening moet houden met anderen en dat men een bijdrage dient te leveren. Het is niet alleen een vrije-tijd-besteding, doch veel meer een levensschool.

Speciaal vanwege deze laatste aspecten zijn bijzondere gelukwensen aan R.A. 72 en de chef, die gedurende de afgelopen 10 jaar een zeer energieke motor van het geheel is geweest. Het is de moeite waard om terug te kijken, want er is zeer veel bereikt.

Men moet echter ook het oog op de toekomst gericht houden en een onderkomen kunnen bieden aan de toekomstige rowans. Vandaar nogmaals : proficiat met hetgeen bereikt is en erg veel succes voor de toekomst.

F. Schreuder

(oud- groepsleider)

Een tien jarig bestaan is pas een feit als je het haalt. Jullie hebben het gered, een afdeling uit Castricum.

De afdeling met nummer 72 en de leden waren rowans.

Deze afdeling werd begeleid door een chef P.H. genaamd en aan hem heeft de afdeling een hoop te danken voor het ene feit, deze tien jaar van bestaan.

In het begin was alles klein, maar de opzet was groot bedoeld en degenen die er toen waren weten dat best.

Het waren de eerste 7 rowans vanuit Castricum en het is of het getal 7 geluk brengt, want nu zijn het er 21.

Het initiatief van toen is er nu ook nog, maar wel in een andere vorm en als ik zelf eens vijf jaar terug kijk dan weet ik het weer een beetje.

De afdeling - 17 man - had toen als een grote basis, een pas aangebouwde keuken - tevens doka - een bar en een werkhoek voor de knutselaar. Tevens hadden we een kano- project samen met de afdeling uit Uitgeest, één kano was er al klaar.

Toekomstplannen waren er toen ook, de W.C. moest vernieuwd worden - een wasgelegenheid moest er komen - een grote tafel in de basis en een zithoek - een pergola tegen de buitenkant van de hut en de tuin moest een bos worden. Jonge boompjes moesten geplant worden en gras moest hier en daar worden bijgezaaid.

De vakantieplannen waren er ook, we gingen naar Schwartzwald - Duitsland - toe.

Die afdeling had nogal wat plannen en ze werken dan ook na verloop van tijd uitgevoerd.

Kijk je dan naar deze afdeling dan zie je weer ideeën en grote plannen voor een nieuwe toekomst.

Ik wil eigenlijk maar zeggen \$

een afdeling zonder toekomst is geen afdeling en een afdeling zonder leider heeft het moeilijk.

Hier in Castricum hebben we deze twee dingen bij elkaar een goede sfeer in de ploeg en een inspirator.

De afdeling is geworden wat we er met z'n allen van hebben gemaakt, elk jaar weer met een andere opzet en andere ideeën.

Het is iets, maar die afdeling heeft gebheid, je in beslag genomen, door de sfeer, de mogelijkheden, de spirit, het meedoen van veel, de motor en bij de dows het vliegwiel.

Ik weet het niet, maar dat je er helemaal bij betrokken raakte is een feit.

Ik wens veel rowans die betrokkenheid en het plezier dat ik eraan beleefde.

Een rowan van R.A.72.